

otázky, nedostatečné opodstatněné, — též předpis Šu 260 čís. 1 tr. ř. Avšak tato porušení formy, poukazující k zmatkům čís. 6 a čís. 4 Šu 344 tr. ř., nejsou stížností vytýkána a z moci úřední k nim přihlížeti nelze. Nedostává-li se však v příslušné hlavní otázce skutkového opodstatnění zákonných známek, v ní uvedených, a nebyla-li zjednána v tomto směru náprava ani kontrolními otázkami, o něž stěžovatel nepožádal, nelze seznati, kterými skutečnostmi pokládali porotci tu kterou zákonnou známku za opodstatněnou, takže vůbec nelze přezkoumati, zda řídili se porotci správným výkladem zákona, přisvědčivše k zákonným známkám zločinu Šu 101 tr. zák., jež jsou vesměs uvedeny v I. otázce hlavní, k níž odpověděli porotci kladně, Ostatně zdůrazňuje již obžalovací spis různé výsledky řízení, podle nichž neomezil se stěžovatel při činnosti, vztahující se ke skutkům jako zločin Šu 101 tr. zák. v obžalobu daným, na pouhou zpronevěru částek, jím přijatých, nýbrž porušil i jinak povinnosti, které mu ukládal v těchto směrech úřad jeho jako obecního starosty.

Čís. 2131.

Hospodářský podnik (na př. akciová společnost) není »zákonně uznanou korporací« ve smyslu Šu 492 tr. zák. a nepřísluší mu právo k podání soukromé obžaloby pro urážku na cti, třebaž byl na základě zákona ze dne 22. července 1919, čís. 438 sb. z. a n. prohlášen za podnik všeužitečný.

(Rozh. ze dne 9. října 1925, Zm II 265/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem, že rozsudkem okresního soudu pro věci trestní v Brně ze dne 23. dubna 1924 a rozsudkem zemského trestního soudu v Brně jako odvolacího soudu ze dne 28. června 1924 byl porušen zákon v ustanoveních §§ů 488, 492 a 495 tr. zák. a §§ů 1, 2 tr. ř., rozsudky ty zrušil a obžalované sprostil podle Šu 259 čís. 1 tr. ř. z obžaloby.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu pro věci trestní v Brně ze dne 23. dubna 1924 a potvrzujícím jej rozsudkem zemského trestního soudu v Brně jako soudu odvolacího ze dne 28. června 1924 bylo uznáno pět obžalovaných vinnými přestupkem proti bezpečnosti cti podle Šu 488 tr. zák., jehož se dopustili tím, že zaslali a podepsali dopis bez data Moravskému zemskému výboru v Brně, došlý tam dne 23. března 1923, vztahující se na účet Západomoravskými elektrárnami obci R. poslaný, ve kterém žádali Zemský výbor o zakročení s tím, by nedovolil takové nestydaté okrádáním veřejných korporací, poněvadž elektrárna účtovala obci o 1.688 Kč 51 h více, že tedy vyjevováním smyšlených neb převrácených skutků křivě obvinili Západomoravské elektrárny v B. jmenovitě z určitého nepočetného činu, který by je mohl v obecném mínění uvést v opovržení, nebo snížení. Odsuzující výrok obou stolic spočívá na právně

mylném názoru, že rčením »korporace zákonem uznané« rozuměti jest všeobecně osoby právnické, jimž zákonodárce ustanovením Šu 492 tr. zák. poskytnouti chtěl tutěž ochranu cti, jako osobám fysickým, že s hlediska toho jest i akciová společnost korporací ve smyslu Šu 492 tr. zák., a v důsledku toho, že jsou Západomoravské elektrárny, akciová společnost, jejíž stanovy byly schváleny výnosem ministerstva vnitra ze dne 20. dubna 1921, korporací zákonem uznanou ve smyslu Šu 492 tr. zák. a k obžalobě zásadně oprávněny. Nesprávnost právního náhledu nižších soudů jest zřejma z rozhodnutí ze dne 9. října 1925, Zm I 362/25, Sb. n. s. č. 2129, na něž se poukazuje.

Nejvyšší soud si uvědomil, že v projednávaném případě byla společnost na základě zákona ze dne 22. července 1919, čís. 438 sb. z. a n. prohlášena za podnik všeužitečný; avšak okolnost ta není na odpor hořejšímu názoru, neboť vlastnost všeužitečnosti nedává ještě zmíněné akciové společnosti jakožto podniku výdělečnému onen veřejnoprávní ráz, jehož se podle tendence zákona pro pojem »zákonně uznaných korporací« vyhledává, jež jsou v Šu 492 tr. zák. vyjmenovány v těsné spojitosti s veřejnými úřady a jednotlivými orgány vlády a tak jim co do důležitosti pro veřejný život přímo na roveň postaveny. Bylo proto k návrhu generální prokuratury ve smyslu §§ 33 a 479 tr. ř. podle Šu 49ⁿ tr. ř. uznáno právem, jak se stalo.

Čís. 2132.

Zákon o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863.

Nabývá-li nepravdivá skutečnost jako složka děje určitého významu svým vztahem k ostatním jeho složkám, může se oprava (§ 19 zákona) za účelem uvedení na pravou míru nepravých (převrácených) skutečností zmiňovati i o oněch skutkových složkách děje (skutečnostech), jež uznává za pravdivé.

»Skutečnostmi« nejsou jen události zevního života, nýbrž i duševní úkony, z nichž došlo k oněm událostem, obzvláště též úmysl, v němž původce příběhu uskutečnil (uskutečňoval) určitý výsledek.

Význam slova »vpašovati«.

(Rozh. ze dne 10. října 1925, Zm I 546/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem okresního soudu v Hoře Kutné ze dne 27. dubna 1925, jímž byl obžalovaný sprostěn podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek Šu 21 zákona o tisku, jakož i rozsudkem krajského soudu jako soudu odvolacího v Hoře Kutné ze dne 2. června 1925, jímž bylo odvolání soukromého obžalobce z onoho rozsudku zamítnuto, porušen byl zákon v ustanovení Šu 19 zákona o tisku.

Důvody:

Rozsudkem ze dne 27. dubna 1925 sprostil okresní soud v Hoře Kutné obžalovaného podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek